

meget afgørende – også set fra de fabrikanters side, som arbejder seriøst med det her – at der er en sikkerhed i form af, at det er det offentlige, som garanterer, at de kriterier, der nu en gang måtte være blevet vedtaget, bliver overholdt. Jeg tror, at det har en helt afgørende betydning både for forbrugernes tryghed ved ordningen og for de progressive fabrikanters mulighed for at gå ind i det.

Man skal jo ikke tage fejl af, at det her er også en form for erhvervspolitik. Det er en erhvervspolitisk tankegang, som lægger op til, at Danmark skal klare sig på kvalitet, på høj miljøbevidsthed, på i det hele taget at være foran i forhold til at dække behov hos kritiske og moderne forbrugere. Og jeg mener, at det er udtryk for en generel erhvervspolitisk tankegang, som det er værd at fremme ved, at vi siger, at Danmark ikke skal satse på at konkurrere med lavtlønslande ved at sænke løn- og arbejdsvilkår herhjemme. Vi skal derimod satse på at være foran miljømæssigt og kvalitetsmæssigt.

Denne ordning lægger således også op til at give danske og europæiske – hvis det kommer igennem på EU-niveau – virksomheder et forspring i konkurrencen. Så det er både et miljøforslag, et forbrugerbeskyttelsesforslag og et progressivt erhvervspolitisk forslag.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Det statslige, som jeg er betænkelig ved at gå ind i, er, at man laver et sæt regler, der kommer til at gælde for det her – ellers kan man ikke få mærket sine produkter – og overtræder man én af dem, så er det ud af vagten.

I det øjeblik, hvor reglerne først er fastsat, låser man meget let markedet. Det er sket på mange områder, at store erhvervsvirksomheder er kommet med nogle specielle fiffige elementer, som de lægger ind, og så kan de sørge for at få en masse konkurrenter ud ved at sige: Det her mærke, den her kvalitetssikring, kan I ikke få, for I kan ikke leve op til det dér helt specielle. Og på den måde sætter man lettere en udvikling i stå. Vi er derimod optaget af, at vi får indsat en dynamo, så det ikke kun udvikler sig for den danske produktion, men også for andre landes produktioner, og der må i den periode godt være lidt konkurrence om, hvem der kan sætte de bedste standarder.

Jeg er altid lidt nervøs for, at vi ikke kan få lavet dem om, når vi først har standarderne; dét er svært, og så sætter vi tingene i stå og tror, at

vi er kommet til den bedste af alle verdener. Vi skal derimod sørge for at have et system, hvor der hele tiden er en dynamik. Det er dét, jeg er optaget af.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jamen jeg er sandelig også meget optaget af at sikre en dynamik. Og jeg tror, at hvis vi skal tilgodese de virksomheder, som arbejder mest seriøst med det her, som virkelig har gjort mest for at sikre, at det er økologisk bomuld, som har fået tungmetallerne ud, osv., så er det også vigtigt at sikre, at de krav bliver stillet, for at man kan få et mærke.

Det, som hr. Langkilde kalder »konkurrence om, hvad det er for nogle kriterier, man skal leve op til«, vil jo betyde, at mindre seriøse virksomheder kan melde sig med en eller anden form for mærkning, hvor de med langt mindre omkostninger – ved f.eks. kun at tage fat i et enkelt element i hele den her række af krav, der bør stilles – kan gå ud og markedsføre deres produkter som værende økologiske, grønne, naturlige, eller hvad det nu er. Det vil sige, at man i virkeligheden får en skæv konkurrence til skade for de dybt seriøse og hæderlige virksomheder, og det synes jeg ud fra en konkurrencemæssig betragtning ville være urimeligt. Jeg synes, at der af hensyn til de mest progressive og mest hæderlige mennesker skal være en vis lighed, en fair konkurrence på markedet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Helge Sander):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.